

„Nejjistější na budoucnosti je fakt, že bude jiná. Možná, že máme spíše obavy z toho, aby nebyla stejná. Proto chceme umět přijímat změnu. Ale jak už někdo moudrý řekl: všechno nakonec dobře dopadne. A pokud to zatím nedopadá dobře, znamená to, že ještě není konec...“

Citát z filmu Báječný hotel Marigold

ROZVOJOVÁ INFLACE aneb Přivonět k růži

Přiznám se bez mučení. Nechce se mi psát. A už vůbec nemám chuť psát článek, který si dává za cíl něčím inspirovat anebo objevovat objevené nebo který od první věty srší nějakými moudry. Vlastně jsem celé Vánoce tak trochu přemýšlela o tom, jaké téma je vlastně teď kolem mě to nejpřitažlivější a které by mělo takový potenciál, že by mě bavilo se o něm rozepisovat. Abychom si rozuměli: témat, o kterých se píše, bloguje, mluví, přednáší a tak nějak celkově veřejně přemýšlí na sociálních sítích, v diskusních klubech a zájmových skupinách, na večerních seminářích, celodenních workshopech, a na specializovaných webových fórech a která se probírají v rámci nesčetných rozvojových programů, je dost a dost. Jenom se mi zdá, že se tak nějak mezi námi – tedy alespoň v mé zájmové bublině – povalují jako chuchvalce prachu nebo cáry mlhy, kdekdo má k nim co říci, kdekdo je na leccos certifikován a má tak trochu jiný patent, a je čím dál tím těžší najít mezi tou hromadou různých rad, modelů řešení a přístupů k věci originální postoj anebo myšlenku. Já vím, když dva dělají totéž, totéž to není, ale ruku na srdce, kdo z vás se za poslední měsíce nesetkal alespoň s jedním z následujících témat? Neb, dle mého pozorování, toto jsou témata, nad kterými jako jednotlivci poslední dobou nejvíce přemýšlíme:

Téma 1. Sebepoznání – jak najít sebe sama ve své *autenticitě* a mít *odvahu* touto nově nalezenou bytostí zůstat i pod sociálním tlakem a se všemi druhy sociálních fobií, strachů, možných negativních důsledků a všelikých šarlatových písmen z něho vyplývajících.

Téma 2. Ženy – jejich silná energie a nízké sebevědomí, jejich strach z vlastní nedokonalosti, jejich dvojsečná touha se osamostatnit, růst skrze skleněné stropy, „dát to“, prosadit se a rozhodovat sama o svém osudu, a zároveň naplnit své archetypální přání být ochraňována, hýčkána a bezpodmínečně milována – zkrátka být skutečnou Ženou. A ještě k tomu je dobré *mít se ráda*, samozřejmě.

Téma 3. Muži – jejich slabá energie a nízké sebevědomí, jejich strach ze selhání a z vlastních emocí, které neumí nebo nechtějí vyjadřovat a brát v potaz, a jejich archetypální touha postarat se, ochraňovat, vynikat, být nejlepší a nejsilnější a tím také plně respektován a obdivován – zkrátka být skutečným Mužem.

Téma 4. Vztahy – jak spolu mluvit, jak předcházet konfliktům, jak se podpořit nebo si navzájem vytyčit a bránit hranice, jak si vážit jeden druhého, jak rozdmýchat uhasínající plamen touhy anebo naopak utišit staré zášti a nové vášně. Jak si konečně porozumět. Muži versus ženy, ženy versus jejich matky, muži versus jejich otcové, rodičovské trojúhelníky s průsečíky navzájem cizích dětí, rodiče versus děti, starší otcové napodruhé a jejich mladé manželky, generace Y a Z versus staří korporátní zálesáci. Je to komplikované téma. A nebere konce.

Téma 5. Leadership – od jeho definice (všimli jste si, jak se předháníme v citacích a inovacích definice tohoto pojetí lidské odpovědnosti za něco nebo za někoho..?) přes jeho dělení a kategorizaci (tak je to soft skill nebo není?) až po jeho aplikaci a proveditelnost, neboli exekuci, a samozřejmě, konečné vyhodnocení: Byl to dobrý nebo špatný leadership? Sem spadají i různé způsoby kategorizace lidské psyché, testy osobnosti a lidských preferencí rozhodování, vnímání reality, čerpání energie a kapacity plánování. Uf.

Téma 6. Šťastný a naplněný život - aneb jak *správně* žít, aby toho člověk na svém konci tak nějak nelitoval. Toho času, co se promarní! S tím souvisí i téma hledání a zachycení *cípku přítomného okamžiku*. Co znamená *zatím*, kdy končí a kdy nastává *ted*? Jak mít radost? Kde ji hledat v tom světě depresivních zpráv, Trumpovy rétoriky a teroru ISIS? Jak se zase odvážit spontánně se radovat, výskat, skákat, nedbat, rebelovat? Jak objevit pocit štěstí v sobě a neztrácet čas jeho hledáním někde venku? Jak najít svou práci snů anebo, nedej Bože, jak znovu snít? Jak najít *smysl* toho všeho? A jestlipak jste zachytili, že se dá studovat nový obor – psychologie štěstí?

Téma 7. Výchova dětí – téma, které nám přistane do života hned jak opustíme porodnici anebo vlastní ložnici, která se proměnila v porodní jeviště. V každé minutě, hodině a roku života dítěte a dokonce s každým dalším narozeným sourozencem má toto téma nové a nové nuance. Kojit, krmit, budit nebo nechat spát, kdy *normálně* chodí, a kdy mluví, učí se už cizí jazyk, státní nebo soukromá škola, jak na dětské sebevědomí, kdy chválit a kdy kárat, povzbuzení versus hranice a pravidla, který sport a kolik koníčků, netrestat a nestrašit, očkovat či neočkovat . Jak je motivovat k čemukoliv, vést k našim vlastním hodnotám, jak s nimi mluvit, jak zařídit aby *ony* – rozumí se naše děti – mluvily s námi, jak jim důvěřovat, jak je nechat dělat chyby a nakonec je nechat jít. Se strachem o ně, s nadějí a s důvěrou.

Téma 8. Spiritualita – Co mi to vlastně říká, ten *Vesmír*? Jak se mám naučit *dobře* si něco přát? Co nás řídí? A mám tedy věřit na anděly? Kde vůbec v sobě najít *víru* a k čemu ji mohu *použít*? A jak to, že jsem ještě nepochopil tu meditaci, o které se tolik mluví? Jak najít lehkost, vyčistit si hlavu a vnímat klid? Co je to vděčnost a jak ji pěstovat? Už jste šli po žhavém uhlí a tančili kolem ohně?

Téma 9. Wellness – co jíst? Jak se udržet při váze, při energii, při mládí, při životě? Chodíš (už) na jógu? Co to znamená, že je všechno v hlavě? Kolikrát za měsíc a hlavně kam jít na masáž? Co ta posilovna? Klasická nebo alternativní léčba? Čistit organismus, pít, jíst, nejíst, cvičit, spát a u toho všeho se cítit svěží a rád.

Vážně, nemáte už toho taky tak trochu dost? Mě v té záplavě všech těch chytrých myšlenek, nekonečného toku „inspiration“ a hloubky našich současných témat napadá, jestli si tak trochu nekomplikujeme život tím, jak tolik čteme, tolik se kontrolujeme, tolik se učíme a zdokonalujeme. Jak se tolik bojíme *chybovat* a proto pořád *po-chybujeme* o sobě samých. Pozor, nejsem proti rozvoji, jen všeho s mírou, jak říkala moje babička. Zdá se mi - a promiňte mi, když tady trochu střílím do vlastních řad - že posledních pár let zaměňujeme osobní růst jako naše lidské poslání za obyčejnou obchodní komoditu. Kdo víc, kdo lépe, kdo kvalitněji, kdo jinak. A hlavně, kdo je už *dál*, nejlépe *někde jinde*. Co kdybychom se pro změnu přestali

tolik pozorovat, do nekonečna analyzovat, vzájemně posuzovat a dali občas nohy na pevnou zem a přivoněli k růži, jako pověstný Malý princ?

Faktem je, že nás pořád inspiruje, když je někdo zkrátka normální. Když dělá, co ho baví. Když si rozloží život na víc částí a věnuje čas každé z nich. Když si na něco troufne. Když zariskuje. Když něco zkusí a ono se to povede. Nebo nepovede. Formát projektu FuckUp Night, kde hosté mluví veřejně o svých přehmatech a neúspěších pravidelně vyprodává sály a diváci ani nedutají: příklady neúspěchu těch, co mají odvahu jít s kůží na trh oceňují s lidskostí, která je nám všem vlastní....Faktem je, že mnohem víc než naše osobní zkoumání za nás mluví to, jak žijeme a *prožíváme* svůj osobní příběh, i s těmi pády, nedokonalostmi a chybami.

Pokaždé mě zarazí, když při značné sofistikovanosti programů, které pořádám (říkám, že střílím do vlastních řad) nebo kterých se účastním, lidi nakonec uchopí věci za ten nejjednodušší konec, a odnášejí si domů fakticky docela jednoduchá předsevzetí. Třeba tyhle:

1. Pozdravit a usmát se na lidi kolem, když je vidím ráno poprvé.
2. Poprosit o pomoc, když ji potřebuji.
3. Poděkovat za laskavost.
4. Projevit laskavost.
5. Občas nechat věci plavat.
6. Nesouhlasit a dát to najevo.
7. Pohladit partnerku nebo partnera- rukou nebo i pohledem.
8. Nechat doma telefon, když jdu s kamarády na večeři.
9. Vypustit slůvko „ale“ z mých odpovědí.
10. Čas od času vyzkoušet něco nového.
11. Smát se na celé kolo, když je důvod.
12. Nechat se dojmout.

Já k tomu poslední dobou přidávám hluboký výdech. Ne, vážně. V nějaké chytré knize (jak jinak, při dnešním výběru) jsem si přečetla, že hluboký nádech je při určité pozornosti docela dobře proveditelný, přijímat nové totiž už umíme docela dobře. Zato s výdechem jsou problémy. Jen si to zkuste. Pěkně naplno, až do prázdna.

Je to totiž právě výdech, který nás zbavuje škodlivého oxidu a vyprázdňuje náš prostor až na samotnou bazální podstatu. Možná, že to by mohlo být naše nové velké téma...